

חיילים ומתקדים שלנו רבו. אני מים קמפסטר, שופט שואה. אחי נפסדה ממחנה לאחרי היואפי בהיג' בה שנה וחצי וחייג' עם אביו ואחיו המדול. ב-1941 הגחילה המחמה ומכיוון שאביו עבד בחברת 'פליטים' איתם או אהמישן לעבוד עם 1943. לאחר מכן אביו סיפר לי, לאחיו ולו פתח המחנה מחבוא, כל אחת בנפרד. בהיג' בה 4 היעג' אבדו אבתי קטן בצמון הולנד והגחבאג' אצל דוד נוצרי אלא יפים שהפכו אהיג' טאו הודי אך קראג' אהם דוד ודודה. הם גררו לי כל מה שיכלו ופאמו לי אהכל. בסוף המחמה אביו מצא אורי אצלם וחברנו אמור יחד בדפוח הולנד עם אחי. מדפג' בהולנד אך לא היעג' בהיג' בשנת 1965 אחרי האימונים היעג' אשנה באולף ופעג' אג' בלוי שיג' הוא נצול שואה מהולנד. עברנו לארצות הברית אסוג' העבודה של בלוי, נולדו לנו 3 יפים ולאחרי 8 שנים עיינו ארצה בשנת 1974 ומאז אנו חיים ביושלים. חיילים יקרים, אני כל השנים בהולנד אלא היעג' בהיג' בעקבות המחמה, הוים נוצריים בצד אחד ואבא יפודי חילוני בצד שני ולא כן היעג' שחך באולף אונכ' אחיג' כהפודיה ונהיג' חאך בלי אהסביר אג' עציג'. אג'ם לושים עבודה קודש. אני מאחלק שייחמה המחמה ושרוכלו אחרג' אחיג' אג' חייכ' בשנים פה במדינת ישראל! מיפ קמפפר, שורדת שואה מירושלים, בת 87, נולדה ב-1939 בדרום הולנד, שרדה את השואה ועלתה לארץ ב-1974.

גם השנה, כשקולות המלחמה עדיין נשמעים והלב של כולנו נמצא איתכם בחזית, בחרנו לא לוותר. מסורת זיכרון בסלון מקבלת משמעות אחרת - היא כבר לא רק עדות על העבר, היא כוח בשביל ההווה.

אנחנו מביאים אליכם את הקולות של אלו שהיו שם, בחושך הכי גדול, ורואים בכם היום את האור והתקווה. המכתבים האלו נכתבו עבורכם על ידי שורדי שואה, שמבקשים להעביר לכם את הלפיד של הגבורה, העמידה האיתנה והאמונה בצדקת הדרך.

ביחידה, במוצב או בבסיס, ביום הזיכרון לשואה ולגבורה תשפ"ו, קחו אתכם את הסיפורים מאז, התכנסו יחד סביב הזיכרון, ספרו את סיפורי משפחותיכם - היזכרו למה כל כך חשוב להילחם על הבית - בתקווה שזה יטעין אתכם בכח, משמעות ויאיר לכם את הדרך.

אנחנו רוצים להגיד לכם תודה.

תודה שבזכותכם, גם בימים המורכבים האלו, אנחנו יכולים להמשיך להתכנס בבתינו שלנו, לשבת יחד בזיכרון בסלון, ולשמור על המסורת שעוברת מדור לדור.

שמרו על עצמכם עבורנו, בדיוק כפי שאתם שומרים עלינו. אנחנו מחכים לכם בבית, גאים בכם ומודים לכם.

